

הסיפור
שליסיפור מעורך השראה
לשולחן השבתחברים
קרובים בלבד
הרב מענדל אזימוב

ב"א ניסן תשמ"ב (1982), מלאו לרבי שמונים שנה. כמובן שחסידים רבים ביקשו להגיע לניו יורק לציון תאריך חשוב זה ולהשתתף בהתוועדות שהרבי יערוך לרגל המאורע. הבעיה הייתה שכולם רצו לבוא, אך לא כולם יכלו. היו אפילו חסידים שכתבו לרבי כמה הם מצטערים על כך שלא יוכלו להגיע, אם משום שאין ידם משגת לרכוש כרטיס, ואם בגלל הסמיכות לחג הפסח, שחל ימים ספורים אחר כך. לכן הודיע הרבי כמה שבועות מראש, כי הוא מבקש שאיש לא יגיע במיוחד לרגל יום הולדתו.

מגבלות מעין אלו לא היו דבר חדש. ככלל, התיר הרבי לשלוחיו שמעבר לים - כמו הוריי, ששימשו שלוחי הרבי בצרפת - לבקר רק פעם בשנתיים. בכל זמן אחר הם נדרשו לקבל רשות מיוחדת.

למרבה המזל, היה לנו תירוץ מן המוכן עבור כל מי שתהה על כך שבכל זאת הופענו בניו יורק באותה שנה: למחרת יום הולדתו של הרבי ימלאו לי שלוש עשרה שנה - ואת בר המצווה תכננתי לחגוג לא בפריז, אלא בניו יורק. לכן, הוריי וכל יתר החסידים מצרפת, לא נסעו לניו יורק באותה שנה לכבוד יום הולדתו של הרבי, אלא לרגל בר המצווה של מענדל אזימוב.

זו הייתה חוויה מדהימה. ביום ראשון בלילה ערך הרבי התוועדות שנמשכה אל תוך השעות הקטנות של ליל בר המצווה שלי. בסיום ההתוועדות, הודיע הרבי כי ברצונו להודות לכל מי שהגיע, וכי בכוונתו לחלק ספר תניא לכל הנוכחים. החלוקה הסתיימה בשש בבוקר, ולאחריה התפללו תפילת שחרית ואני נקראתי לראשונה לעלות לתורה. אחרי שחרית נערכה התוועדות נוספת לרגל בר המצווה שלי. חזרנו לצרפת לקראת חג הפסח בהתרוממות רוח מיוחדת.

טרם שובנו הביתה, משפחתי ביקרה את הרבנית חיה מושקא, רעייתו של הרבי. לאמי היה קשר קרוב עם הרבנית, ולפעמים היא הייתה מזמינה את אמי לבקרה כאשר הגיעה לניו יורק. באותה שנה הצטרפתי גם אני, כדי להתברך מפי הרבנית לרגל בר המצווה.

נושא יום ההולדת של הרבי עלה כבר בתחילת השיחה. "זלמן יפה בדיוק היה כאן", סיפרה הרבנית, בהתייחסה

מענדל אזימוב יושב לצד אביו ב-770, במהלך התוועדות בר המצווה שלו.

לחסיד הנודע ממנצ'סטר. גם הוא החליט להגיע לרגל המאורע, על אף האיסור שהטיל הרבי, אך הוא לא היה בטוח שנהג כשורה. הרבנית הרגיעה אותו, "חברים טובים", שבה ואמרה גם באוזנינו, אינם נכללים באיסור.

הסקנו מכך כי נהגנו נכון: מי שלא הגיע לניו יורק ליום ההולדת, לא הגיע; אך מי שכן הגיע - ניתן להחשיבו כ"חבר טוב" של הרבי והרבנית.

חבר טוב יודע להיות נוכח במאורעות שמחים, אך יודע גם להפגין תמיכה בזמנים קשים, כפי שאירע כעבור כמה שנים. שנת תשמ"ו (1986), הייתה שנה קשה מאוד בחב"ד.

במוקד ההתרחשויות עמדה ספריית הרבי. בשנת תשמ"ה (1985) נודע כי מהאוסף יקר הערך של ספרים וכתבי יד - שעבר מדור לדור בין אדמו"רי חב"ד, ושאותו טיפח והרחיב אדמו"ר הריי"צ - החלו להיעלם ספרים. התברר כי ידו של אחיין הרבי במעל. הוא ניסה להצדיק את מעשיו בטענה שחלק מהספרים מגיעים לו כדין. לאמיתו של דבר, הייתה במעשיו קריאת תיגר על עצם מנהיגות הרבי, שכן בבסיס

«

טענתו עמדה ההנחה כאילו אין המשכיות, חלילה, לתנועת חב"ד, ושלכן יש לראות באוסף של סבו רכוש אישי פרטי.

בסופו של דבר התגלגלה המחלוקת לפתחו של בית המשפט הפדרלי בניו יורק. ניכר היה כי העניין כולו נוגע מאוד ללבו של הרבי, עובדה שהשתקפה בתדירות שבה החל לפקוד את האוהל - מקום מנוחתו של אדמו"ר הרי"צ.

בשגרה, נהג הרבי לנסוע לאוהל פעמיים בחודש, בנוסף לכמה מועדים מיוחדים. לכן, הופתעו כולם מהעובדה שלאחר פתיחת המשפט, החל הרבי לנסוע לאוהל מדי יום ביומו. קשה להפריז במשמעות הביקורים הללו. האוהל הוא מקום מקודש ביותר, לא רק כמקום קבורתו של חותן הרבי, כי אם גם של רבו. משכך, השקיע הרבי כוחות מרובים בכל ביקור במקום. תחילה, נהג ללכת לטבול במקווה טהרה. אחר כך היה נוסע לבית העלמין בשכונת קווינס, שם ממוקם האוהל, ושוהה שם שעות ארוכות - כשכל העת הוא ניצב על רגליו - ורק לאחר מכן שב לתפילה ב-770, על פי רוב בשעת ערב מאוחרת. יודגש כי בכל יום שבו ביקר באוהל, אכל הרבי רק לאחר תפילת ערבית. ואז למחרת שוב היה חוזר על אותו סדר יום, ועוד פעם ועוד פעם.

לחסידים היה קשה לראות את המצב הזה. דאגנו לבריאותו של הרבי, ורצינו לסייע ולתמוך בו במאבק הרוחני הזה. השתדלנו לעשות כל דבר שעשוי היה להקל עליו או לשמחו.

הייתי אז תלמיד ישיבת חב"ד בלונדון. בכל יום מימי המשפט היינו משכימים שעה וחצי לפני תחילת סדרי הלימוד, וקוראים את כל ספר תהלים. קיבלנו על עצמנו הוספה בלימוד התורה, במיוחד בתורת הרבי, ועוד שלל פעולות. בכך קיוונו לגרום לרבי מעט נחת רוח.

באותו חורף של שנת תשמ"ו (1986), נסע אבי, הרב שמואל אזימוב, מצרפת לניו יורק. הוא שהה שם כמה ימים ונכח בעת פתיחת המשפט. אחר כך שיתף אותנו ברשמים הקשים: "זה לא החסידים שניצבים שם מול השופט", קרא בצער. "את הרבי - כביכול - הם סחבו לבית המשפט!"

עצם המחשבה שמתנהל משפט נגד הרבי דיכאה את אבי. לאחר שובו לצרפת החליט לפעול כדי להקל על כאבו של הרבי. במוצאי שבת הזמין אבי את כל החסידים בעיר לאסיפה גדולה. באותו כנס ענקי, ביקש מכולם לקבל על עצמם הוספה במבצעי המצוות של הרבי: לסייע ליותר אנשים להניח תפילין, לקבוע מזוזות בפתחי בתיהם, להדליק נרות חנוכה, וכך ביתר הפעולות של קירוב והפצת היהדות.

בתום הערב, התיישב אבי וכתב דו"ח מפורט לרבי. בדו"ח נרשמו שמות כל הנוכחים, לצד ההחלטות שקיבלו על עצמם. את הדו"ח הוא שיגר לרבי באמצעות הפקס.

למחרת, בבוקר יום ראשון, נסע הרבי למקווה כהרגלו בכל יום לפני הנסיעה לאוהל. אחר כך הוא שב ל-770, מתוך

כוונה להמשיך משם לאוהל. אך לפני כן, מזכירו של הרבי, הרב בנימין קליין, מסר לידו את הדו"ח ששלח אבי.

הרבי קרא את הדו"ח בתשומת לב, ואחר כך פנה לרב קליין והודיע: "היום איני צריך לנסוע לאוהל".

הוא לא הוסיף לכך שום הסבר, אך כל מה שידענו הוא שהיה שינוי פתאומי בתכנית, ובאותו יום הוא נשאר בקראון הייטס. להפתעת כולם, תפילת מנחה התקיימה בשעה הרגילה. עבור החסידים היה בכך לקח חשוב מאוד: כאשר מוסיפים בהחלטות טובות בפריז, עשוי הדבר להשפיע לטובה בניו יורק. אבי נקט פעמים רבות בדוגמה זו כדי להמחיש עד כמה יכול כל אחד לסייע לרבי בעבודתו, ולקרוב את ביאת המשיח.

הרב מענדל אזימוב הוא מנהל מוסדות חב"ד בפריז. הוא רואין בחודש תשרי תשע"ז (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ב (1962) — בהתוועדות לרגל יום הולדתו השישים הזכיר הרבי את מאמרי חז"ל "בן שישים לזקנה", ו"אין זקן אלא מי שקנה חכמה", ודיבר בהרחבה על הצורך להוסיף בלימוד התורה. בהקשר זה הרחיב הרבי גם על דברי אדמו"ר הזקן בהלכות תלמוד תורה: "גם אחר הנישואין יוכל ללמוד ב' או ג' שנים בלי טרדה גדולה כל כך בטרם יוליד בנים הרבה". זמן קצר לאחר מכן ייסד הרבי את כולל האברכים בקראון הייטס, כדי שאברכים לאחר חתונתם יוכלו להקדיש את עצמם ללימוד התורה ביישוב הדעת במשך כשנתיים או שלוש נוספות.¹ י"א בניסן

< תשל"ב (1972) — בהתוועדות שנערכה השבת הודיע הרבי כי לרגל יום הולדתו השבעים שיחול למחרת, בוודאי ייצאו כולם למבצע תפילין כדי לזכות כמה שיותר יהודים בהנחת תפילין. הרבי הוסיף שיממן על חשבוננו רכישת זוג תפילין עבור כל יהודי שזקוק לזוג תפילין, ומאחר שעל מצווה ראוי לשלם, סכום סמלי על כל פנים, ביקש הרבי שייגבו עבור התפילין סך דולר אחד, ואת השאר הוא יממן.² י' בניסן

1 תורת מנחם לג, עמ' 296
2 שיחות קודש תשל"ב ב, עמ' 91

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשנתנו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד